

Saaledes ogsaa ved 3die Behandling d. 12. Marts, hvor *det vedtoges enstemmigt med 77 Stemmer.*

Den 27. Marts kom det til 1ste Behandling i Landstinget. Ogsaa her lød der kun anbefalende Ord og Tilslutning, dog var der en Landstingsmand, som øjnede en Vanskelighed, det var *P. G. C. Jensen*, som efter at have givet Lovforslaget sin Tilslutning udtalte:

„Vanskelighed kan der, saavidt jeg skønner, først opstaa, naar Kvinderne træder ind i Højesteretsskranken, og Vanskeligheden vil da kun bestaa i, at man maa lave et nyt Reglement for Uniformen til dem. Men da Kvinder ganske utvivlsomt overgaar Mænd i alt, hvad der angaar Toilettet, er jeg ikke i Tvivl om, at de nok vil fremkomme med et passende Forslag om en Uniform for de kvindelige Advokater i Højesteret“.

Denne Udtalelse kan jo kun opfattes som en Vittighed, men den kaster et skarpt og ikke flatterende Lys hen over dem, som tidligere har staaet denne Retfærdighedshandling overfor Kvinder imod; thi naar den eneste Vanskelighed, man finder i at give Kvinder Adgang til selvstændig Sagførervirksomhed, er saa ydre og indtil det latterlige betydningsløs, som den ovenfor nævnte, saa synes deri at ligge et Vidnesbyrd om, at Tiden forlængst har været moden til denne Reform.

Ved 2den Behandling i Landstinget den 29. Marts var der ingen Ændringsforslag stillet, og ingen begærede Ordet; ligeledes ved 3dje Behandling den 31. Marts, hvor *Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 35 Stemmer.*

Juridisk Brevkasse.

Til denne Rubrik kan Medlemmer af „Dansk Kvindesamfund“ og Abonnenter paa „Kvinden og Samfundet“ indsende Spørgsmaal, som til Underretning for Redaktionen maa være forsynet med Spørgerens Navn og Adresse.

Spørgsmaalene besvares af
Overretssagfører A. Munch Petersen, København.

Min Moder døde, da jeg var 19 Aar; nu er jeg 25. Jeg spørger, om jeg kan forlange min Mødrenearv udbetalt nu? Min Fader er fremdeles Enkemand.

C. S.

Svar. En Enkemand har ifølge Loven altid Ret til at „sidde i uskiftet Bo“ med de fælles Børn, hvad enten de er myndige eller umyndige. Saalænge han ikke gifter sig igen, har han Ret til at beholde hele Boet udtelt. De vil derfor ikke kunne forlange Mødrenearven udbetalt nu, da De fylder 25 Aar.

Margrete Vullum,

f. Lehmann, den store danske politikers datter, har nylig fejret sin 60 års fødselsdag herhjemme i Norge, i det land, som er blet hendes andet fædreland. Thi siden hin septemberdag i 1879, da hun på Bjørnstjerne Bjørnsons gård Aulestad i Gudbrandsdalen viedes til nordmanden — journalisten og politikerens — Erik Vullum, har Margrete Vullum viet sine evner og sit arbejde til Norges sag, og for det nye fædrelands frigjørelse har den danskfødte kvinde gennem snart 30 år virket med en iver og varme, der må indbringe hende norske mænds og kvinders agtelse og tak.

Opvokset i et hjem, der dannede et midtpunkt for tidens politiske rørelser, i samliv med en far, hvis brændende frihedstrang gjorde ham til banebryder og leder på det liberalt politiske område, har Margrete Vullums udvikling git hende betingelserne for hendes senere virksomhed og deltagelse i det offentlige liv.

Under sit ægteskab med den danske forfatter og skolemand, dr. phil. G. B. Rode oprettede hun 1874 sammen med sin mand i Nordsjælland en videregående folkehøiskole, — fyldt som hun allerede dengang var af trangen til at meddele sit folk den oplysning, som er grundlaget for enhver frihedsbevægelse. Hendes mange reiser har udvidet hendes syn, og hendes mangesidige begavelse og vågne interesse har git sig udslag på kunstnerisk, literært og politisk område.

Med pen og med mund har hun behandlet de forskelligste emner. Foruden den i 1887 anonymt udgivne bog *Lykke*, der indeholder I. Menneskeværld, II. Det bestående, III. Menneskelig moral, IV. Realisme, V. Udvikling, VI. Lykke, VII. Lighedsfølelse, har hun som medarbejder i forskellige tidsskrifter og i et par af venstrepressens største dagblade git anmeldelser og kritiker af litteraturens og kunstens store mestre i ind- og tildels udland, ligesom hun levende har fulgt med i den offentlige diskussion, og fra sine reiser skildret mennesker og forhold i andre lande.

I 80 årenes literære og politiske strømninger tog hun navnlig en virksom del, og mange og varme var hendes indlæg i dagens strid. Under denne tid (fra 81—84) ledet hun på egen bekostning udgivelsen af politiske småskrifter, et foretagende, der dreves under navnet „Folkeskriftselskabet“ og var sat igang af redaktør Thommessen. Bidrag ydedes foruden af hendes mand bl. a. af Bjørnson (Foredrag om republikken, Den norske forfat-